

Arrest

nr. 220 091 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA en advocaat S. AIT EL HADJ, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk Al Hurriya te Bagdad, Centraal- Irak. U bent een soenniet van Arabische origine.

Op 16 augustus 2010 diende u een verzoek in tot het bekomen van internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde destijds dat uw vader in januari 2008 zou zijn ontvoerd en vermoord door sjiiitische milities. Uw familie zou door deze sjiiitische milities eveneens zijn verdreven uit de wijk Hurriya. Om die reden zou u Bagdad en Irak hebben verlaten in juli 2008. U vestigde zich in Damascus, Syrië waar u verbleef tot aan uw komst naar België. Op 16 augustus 2010 diende u bij de Belgische autoriteiten een verzoek in tot het bekomen van internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 15 december 2010 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene situatie in Bagdad. Aan de door u ingeroepen asielmotieven kon geen geloof worden gehecht.

Op 7 september 2018 ontving het CGVS een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opgesteld op 29 augustus 2018 met daarin informatie dat er nieuwe elementen aan het licht waren gekomen die verband houden met uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 22 juli 2018 terugkeerde naar Irak met een Iraakse Laissez-passer afgeleverd dd. 9 juli 2018, meer bepaald naar Bagdad. Op 25 augustus 2018 keerde u terug naar België met een Irakees paspoort dat u werd afgeleverd te Bagdad op 2 augustus 2018. Verder was u in het bezit van een 'verklaring van terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf' opgesteld door de gemeente Namen dd. 10 juli 2018.

Op 6 november 2018 werd u opgeroepen om deze nieuwe elementen mondeling te komen toelichten op het CGVS en kreeg u de mogelijkheid de redenen voor het behoud van uw status aan te halen. U verklaarde terug te zijn gekeerd omwille van administratieve redenen. Op uw Belgische verblijfskaart (BIVR) stond er voor uw naam "declr". U ondervond hierdoor heel wat administratieve problemen. Enkel door uw paspoort voor te leggen, kon u deze toevoeging van uw BIVR laten schrappen. Gezien u niet over de nodige Iraakse identiteitsdocumenten beschikte kon de Iraakse ambassade te Den Haag, u geen paspoort afleveren. U kon volgens uw verklaring, dan ook niet anders dan terugkeren naar Irak teneinde er een nieuw paspoort aan te vragen. Op 9 juli 2018 leverde de Iraakse ambassade u een Laissez-passer af. U stelde de gemeente Namen op de hoogte van uw terugkeer dd. 10 juli 2018. Na uw terugkeer uit Irak, liet u in oktober 2018 uw BIVR aanpassen. Er werd u op 19 oktober 2018 een nieuwe BIVR afgeleverd zonder de toevoeging "declr" voor uw naam. U verklaart op geen enkel moment de Belgische autoriteiten te hebben willen misleiden. U wijst in dit verband op het feit dat u melding heeft gemaakt van uw terugkeer bij de gemeente Namen, alsook het feit dat uit de luchthaven van Gosselies bent vertrokken en teruggekeerd.

In het kader van de huidige procedure heroverweging van uw beschermingsstatus legt u volgende documenten neer: uw originele BIVR, een kopie van uw oude BIVR, uw origineel Iraaks paspoort, een kopie van een attest van Iraakse ambassade te Den Haag, afgeleverd dd. 8 februari 2017, een kopie van uw Iraakse Laisser Passer, een kopie van een 'verklaring van terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf' opgesteld door de gemeente Namen dd. 10 juli 2018.

B. Motivering

U werd op 15 december 2010 de status van subsidiair beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Bagdad "een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vw. bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vw., wanneer de factoren die aan het reëel risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en nietvoorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vw. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Bagdad nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Irak. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Bagdad al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie o.a. RvV 26 november 2015, nr. 157 161), en ook het EHRM is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Irak niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, 23 augustus 2016, para. 53-55). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.

De informatie waarover het CGVS heden beschikt, bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Bagdad, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi aan dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Het offensief dat IS vanaf juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad veranderd zijn, en dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Het gros van de terroristische aanslagen is wel nog steeds toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS nog sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft weliswaar tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen, doch hierbij dient benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Bovendien is het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad reeds geruime tijd aan het dalen.

Meer zelfs, het aantal incidenten in Bagdad heeft sinds begin 2017 zijn laagste punt in jaren bereikt. De veiligheidssituatie in Bagdad is bovendien zodanig verbeterd dat de Iraakse autoriteiten van start zijn gegaan met het ontmantelen van "blast barriers" en "checkpoints" in bepaalde gebieden in centraal Bagdad.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in de provincie Bagdad, (met een oppervlakte van 4555 km², en iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont) ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend, ligt het schoolbezoek er tamelijk hoog, en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds worden deze checkpoints meer en meer afgebouwd, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd bovendien begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering in de algemene veiligheidssituatie. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints en "blast barriers" toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad niet duurzaam verbeterd was zij de bewegingsvrijheid binnen de stad verder zouden hebben beperkt.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 nr. 34) en er keren sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40). UNHCR maakt bovendien nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat de situatie in Bagdad ingrijpend gewijzigd is dat zij er geen reëel risico meer lopen op ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België en andere Europese lidstaten terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad nog steeds dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Uit de informatie in het administratief dossier en uit uw verklaringen is gebleken dat u op 22 juli 2018 naar Bagdad reisde.

Na een verblijf aldaar gedurende een viertal weken bent u op 25 augustus 2018 naar België teruggekeerd. U argumenteerde dat u omwille van administratieve redenen moest terugkeren. Meer bepaald moest u een nieuw Iraaks paspoort aanvragen in Bagdad omdat u dit nodig had om uw BIVR in België aan te passen, zijnde de toevoeging "declr" te laten schrappen van uw BIVR (CGVS, p. 3).

Wat dat betreft, dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er niet van weerhouden heeft om naar Bagdad terug te keren. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw zeggende vrees voor de situatie in Bagdad in zeer belangrijke mate en lijkt uw terugkeer bovenstaande appreciatie van de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad veeleer te bevestigen.

U stelt verder voorop diabetespatiënt te zijn en dat er in Irak hiervoor geen betaalbare medicatie aanwezig zou zijn. Het CGVS stelt enkel vast dat dit gegeven, waarvan u geen enkel begin van bewijs voorlegt, u er niet van heeft weerhouden om terug te keren naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Gelet op dit alles is het Commissariaat-generaal van mening dat de status van subsidiaire bescherming die u op 25 december 2010 werd toegekend conform artikel 55/5 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet opgeheven dient te worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Artikel 39/18 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

Behoudens in het geval de in artikel 51/4, § 3 voorziene taalregeling van toepassing is en de verzoekende partij bij haar asielaanvraag heeft aangegeven geen hulp van een tolk nodig te hebben, kan zij om de bijstand van een tolk ter terechtzitting verzoeken; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.

Behoudens in het geval de verzoekende partij, overeenkomstig het tweede lid, bijgestaan wordt door een tolk, dient zij, indien artikel 51/4 van toepassing is, de overeenkomstig voormelde bepaling vastgestelde proceduretaal te gebruiken voor haar mondelinge toelichtingen ter terechtzitting."

Artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid :

(...)

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;

(...)".

Verzoeker diende op 16 augustus 2010 zijn verzoek om internationale bescherming in en blijkens de 'Bijlage 26' werd verzoeker, die bijstand vroeg van een tolk Arabisch, overeenkomstig artikel 51/4, § 2 in kennis gesteld dat zijn verzoek om internationale bescherming zal behandeld worden in het Nederlands.

Verzoeker tekende hoger beroep aan middels het stuk getiteld "Requete en annulation". Dit stuk werd volledig opgesteld in het Frans.

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 20 december 2018 werd echter in het Nederlands gesteld.

Het verzoekschrift betreft een procedurestuk zoals voorzien in voormeld artikel 39/18, derde lid en artikel 39/69, § 1.

Aangezien het betreffende stuk in het Frans werd opgesteld terwijl verzoekers procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 51/4, § 3 in het Nederlands diende te worden gevoerd, is het stuk getiteld "*Requete en annulation*" ingevolge het bepaalde van artikel 39/18, derde lid, en artikel 39/69, tweede lid, 6° niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS